

ПѢВЦИ НЕПРИЗНАТИ.

ПРИКАЗКА

Дългоушко, Бѣлко, Котаранъ и Пѣтлю еднажъ се събрали. Пооплакали се. Пораздумали се. Кога да си тръгватъ, Дългоушко рекълъ:

— Слушайте, другари. Съ гласъ ни дарилъ Господъ за приказъ и чудо. Но гласа ни тука никой не признава. Нашиятъ ступанинъ пѣвци не обича. Знаемъ си го всички, какъ ни се отплаща. Ту менъ претовари, ту Бѣлка удари, ту Котака ритналъ, ту побратимъ Пѣтля съсъ ножче заплашилъ . . . Не. Така не може! Помислете малко, па тръгвайте съ мене. Отъ тукъ да се махнемъ! Други край ще диримъ. Дето и да идемъ, съсъ нашитѣ дарби, все добре ще минемъ!

— Какво ще му мислимъ! — извикалъ Пѣтелътъ. — Азъ бързо решавамъ. Ще пѣя тамъ, дето по-добре ми плащатъ.

— И азъ съмъ съгласенъ отъ тукъ да се махнемъ! — рекълъ Котаранчо. — Нека другъ понася глъчки и обиди!

— И азъ съ васъ ще дойда! — обадилъ се Бѣлко. — На моя ступанинъ толкова години служилъ съмъ послушно. Но стига му вече. Нека самъ да види, какво е безъ мене!

— Щомъ е тъй, другари, да не губимъ време! — викналъ Дългоушко. — Тръгвайте следъ мене!

Тръгнали веднага.

Вървѣли, вървѣли — въ гжста гора влѣзли.

Мръкнало се.

— Стойте! — спрѣлъ ги тихо Бѣлко. — Сладъкъ дъхъ подушвамъ. На месце мирише!

— Право казва Бѣлко. Месо пекатъ нѣйде! — рекълъ Котаранчо.

— Азъ пѣкъ пѣсни чувамъ, — ревноалъ Дългоушко. — На правъ пжтъ сме, братя! Тукъ ще се прославимъ. Почвамъ. Ще запѣя . . .